

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 63Ek/448/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118242016
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Segečová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118242016.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného H.. Y. G., nar. XX.X.XXXX, bytom kpt. E. XXXX/XX, XXX XX V., právne zast. E.. E. Z., advokátom, so sídlom X.. sv. C. XX, XXX XX V., proti povinnému A.. H. P., nar. XX.X.XXXX, bytom J. R. XXX/X, XXX XX V., právne zast. C. kancelária E.. G. L., s.r.o., A.: XX XXX XXX, so sídlom J. XX, XXX XX V., konajúca konateľom E.. H. F., advokátom, vedenej pred súdnou exekútorkou E.. A. C. H., so sídlom exekútorského úradu R. XXXX, XXX XX J., pod sp. zn. XXXEX XXX/XX, o vymoženie XX.XXX,XX,-EUR s prísl., rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu S. súdu L. L. sp. zn. XXEk/XXX/XXXX zo dňa 5. apríla XXXX, takto

rozhodol:

Sudca sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/448/2018 zo dňa 5. apríla 2019 **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

1. Na základe návrhu oprávneného, doručeného súdu dňa 10.3.2018 sa začalo proti povinnému exekučné konanie pre vymoženie pohľadávky priznanej na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým je Rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 13C/188/2014-92 zo dňa 24.11.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.12.2015 a vykonateľnosť dňa 21.12.2015 (ďalej len „exekučný titul“).

2. Vykonaním exekúcie poveril tunajší súd Poverením sp. zn. 63Ek/448/2018 dňa 31.5.2018 súdnu exekútorku JUDr. Ing. Annu Martišíkovú, so sídlom exekútorského úradu Samoty 1061, 020 01 Púchov. Doručením poverenia súdnej exekútorke dňa 31.5.2018 sa začala exekúcia vykonávaná v neprospech povinného.

3. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/448/2018 zo dňa 5.4.2019, vydaným vyšším súdnym úradníkom, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

4. Vyšší súdny úradník v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie, ktoré sú taxatívne uvedené v ustanovení § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. K tvrdeniu povinného o tom, že povinný dňa 12.4.2018 podal dovolanie, ktoré v prílohe predložil aj exekučnému súdu a že podaním zo dňa 26.4.2016, požiadal aj o odklad vykonateľnosti exekučného titulu, ktoré ešte ku dňu 15.12.2018 neboli dovolaciemu súdu predložené, napriek tomu, že ich predloženie urgoval osobitnými podaniami zo dňa 30. 5.2018 a 28.6.2018 na konajúcom súdu, vyšší súdny úradník uviedol, že dnešného dňa rozhodnuté," uvádza, že samotné podanie dovolania nemá odkladný účinok a rovnako nezakladá ani dôvod podľa §61k ods. 1 Exekučného poriadku, pre ktorý by mal súd exekúciu zastaviť. Až prípadné právoplatné rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní, resp. o návrhu na odklad vykonateľnosti exekučného titulu by zakladalo dôvod pre odklad, respektíve zastavenie exekúcie. Vyšší súdny úradník poukázal na to, že exekučným titulom v posudzovanej veci je rozsudku Okresného súdu Trenčín, č.k. 13C/188/2014-92, zo dňa 24.11.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.12.2015 a vykonateľnosť dňa 21.12.2015. Uvedené rozhodnutie je tak spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie a keďže povinný v ňom uloženú povinnosť dobrovoľne

nesplnil, oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dôvodne. Povinný v podanom návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránili jeho vymáhateľnosti, alebo iné dôvody, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná.

5. K dôvodom dovolania, ktoré povinný vidí v procesne nesprávnom postupe Okresného súdu Trenčín, ktorý vydal exekučný titul, pri doručovaní exekučného titulu, nie jemu osobne ale jeho súdom ustanovenému opatrovníkovi, na ktorého ustanovenie neboli podľa názoru povinného splnené zákonné podmienky, vyšší súdny úradník uviedol, že návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal exekučný titul. Je to procesný prostriedok, ktorým možno vyvolať začiatok incidenčného sporu o prípustnosť exekúcie, ktorý teda smeruje proti exekúcii, nie proti exekučnému titulu. Predmetom návrhu na zastavenie preto môžu byť skutočnosti, ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu. Ak by jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno v exekučnom konaní uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom pre exekúciu, t.j. vydaním exekučného titulu. Tieto skutočnosti mal povinný namietať v konaní základnom a ak tak opomenul, nie je mu poskytnutá ochrana v exekučnom konaní. Pokiaľ povinný nesúhlasil s vydaným rozhodnutím, mal možnosť v zmysle poučenia podať proti nemu v stanovenej lehote odvolanie, kde by v rámci dokazovania mohol uplatniť všetky svoje námietky a výhrady k exekučnému titulu. Vo vykonávacom konaní musí exekučný súd vychádzať z vykonávaného rozhodnutia, ktoré je exekučným titulom, pretože len vykonáva to, o čom už bolo rozhodnuté a nenahrádza súd, resp. iný orgán, v základnom konaní a v jeho rozhodovacej činnosti. Exekučný súd je viazaný rozhodnutím vo veci samej, ktoré je vykonávané a ktoré zakladá oprávnenému právo na splnenie určenej povinnosti voči tam označenému subjektu a preto exekučnému súdu neprislúcha čokoľvek meniť na tomto rozhodnutí, príp. ho akokoľvek vecne preskúmať. V tejto súvislosti vyšší súdny úradník, nad rámec uvedeného, poukázal aj na rozhodnutie predložené súdu oprávneným, v skutkovo obdobnej veci povinného, v ktorej Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, v odôvodnení uznesenia sp. zn. 19Co/6/2018-132 zo dňa 14.3.2018, považoval procesný postup súdu prvej inštancie pri doručovaní rozhodnutia za postup v súlade so zákonom a správanie sa povinného za nesúce znaky obštrukčného konania.

6. Proti takémuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktoré bolo právnenému zástupcovi povinnému doručené dňa 8.4.2019, podal povinný prostredníctvom právneho zástupcu dňa 23.4.2019, v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť.

7. Povinný podanú sťažnosť odôvodnil nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia, ktorú vidí v tom, že súd sa v merite svojho rozhodnutia „obmedzil“ výlučne na strohé konštatovanie o tom, že povinný v podanom návrhu na zastavenie exekúcie neuviedol, žiadne okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránili jeho vymáhateľnosti, alebo neuviedol iné dôvody, pre ktoré by exekúcia bola neprípustná. Takéto odôvodnenie súdneho rozhodnutia povinný nepovažuje za dostatočné a v súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s čl. 6 Ústavy SR a v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR (II. ÚS 383/06, II. ÚS 85/06, I. ÚS 243/07). Poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z č. 1. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (Čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovoľnú pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (. L ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Naopak, za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k protichodnému právnenému záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. Februára 2006). Povinný ďalej uviedol, že súhlasí s názorom súdu, že samotné podanie dovolania nemá odkladný či zrušujúci účinok vo vzťahu k exekučnému titulu, avšak vytkol súdu, že vôbec nezisťoval skutočnosť, či dovolací súd neodložil vykonateľnosť exekučného titulu alebo ho

nezrušil, čím exekučný súd nezistil náležite skutkový stav veci dôležitý pre rozhodnutie súdu. Napadnuté uznesenie tak vychádza zo skutkového stavu veci, ktorý nebol súdom úplne zistený hoci námietky povinného smerovali i k odkladu vykonateľnosti exekučného titulu a k možnému zrušeniu exekučného titulu dovolacím súdom. Z uvedených dôvodov povinný žiada zrušiť napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka a zastaviť exekúciu.

8. Súd dňa 6.6.2019 zaslal sťažnosť povinného na vyjadrenie oprávnenému, ktorý sa k nej vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu, podaním doručeným súdu dňa 13.6.2019. Oprávnený zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Podanú sťažnosť považoval za nedôvodnú a napadnuté uznesenie za vecne a právne správne a aj za dostatočne odôvodnené, v bodoch 1. až 19. odôvodnenia. Z odôvodnenia uznesenia je podľa jeho názoru dostatočne zrejmé, na základe akých zistení a skutočností bol návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietnutý a na základe akých právnych záverov súd dospel k rozhodnutiu o zamietnutí takéhoto návrhu a akými zákonnými ustanoveniami sa pri rozhodovaní o takomto návrhu riadil. Uznesenie súdu tak obsahuje riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie. Rovnako, ani námietka, v ktorej povinný vytýka súdu, že nezisťoval, či nedošlo k odkladu vykonateľnosti exekučného titulu, nie je opodstatnená. Pokiaľ by k odkladu vykonateľnosti exekučného titulu alebo k jeho zrušeniu došlo, tak by nepochybne sám povinný túto skutočnosť exekučnému súdu preukázal predložením takéhoto rozhodnutia, čo neurobil a ani urobiť nemohol, keďže takéto rozhodnutie doposiaľ vydané nebolo a nebolo účastníkom dovolacieho konania doručené.

9. V zmysle § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

10. V zmysle § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentrácii a intervencii sa nepoužijú.

11. V zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

12. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

14. V zmysle § 250 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. Po preskúmaní veci sa sudca stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, ktoré považuje za dostatočné, jasné a zrozumiteľné a konštatuje, že podaná sťažnosť povinného je nedôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

16. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 13. odôvodnenia, sudca nad rámec uvedeného, k skutočnostiam uvedeným povinným v podanej sťažnosti konštatuje, že rozhodnutie predložené exekučnému súdu oprávneným ako exekučný titul je právoplatné a vykonateľné. V zmysle § 45 ods. 1 Exekučného poriadku, rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok a je vykonateľné, je exekučným titulom. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom

oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. Vyšší súdny úradník správne poukázal na to, že exekučný súd nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, t.j. preskúmať jeho vecnú správnosť ale naopak je viazaný obsahom exekučného titulu a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To znamená, že vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20Cdo/1940/2008). Nemožno preto prisvedčiť obrane povinného, keď sa v podstate v podanej sťažnosti domáha toho, aby exekučný súd považoval postup všeobecného súdu SR pri doručovaní súdneho rozhodnutia, za nezákonný. Exekučný súd nijakým spôsobom nemôže zasahovať do práva priznaného v exekučnom titule, či ex ante poskytnúť ochranu povinnému v rozpore s výrokom právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia.

17. Pokiaľ ide o tvrdenie povinného, že exekučný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci tým, že ani nezisťoval, či bolo dovolacím súdom rozhodnuté o jeho dovolaní a odklade vykonateľnosti exekučného titulu, súd uvádza, že nie je úlohou ani povinnosťou exekučného súdu zisťovať či bolo všeobecnými súdmi rozhodnuté o mimoriadnych opravných prostriedkoch podaných proti exekučnému titulu predloženému v konkrétnom exekučnom konaní, alebo nie. Dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno nepatrí súdu ale, v súvislosti s tvrdeniami uvedenými povinným v návrhu na zastavenie exekúcie, je nositeľom dôkazného bremena výlučne povinný, ktorý ich tvrdí. Povinný súdu nepreukázal, že by dovolací súd o jeho podaniach rozhodol.

18. Napokon, k povinným tvrdenej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, súd uvádza, že tieto tvrdenia povinného neakceptoval. Súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, možno považovať za dostatočné, jasné, logické, presvedčivé a v súlade s ustanovením § 250 ods. 2 CSP. Vyšší súdny úradník sa zaoberal a dostatočne vysporiadal so všetkými, pre rozhodnutie súdu, relevantnými námietkami povinného, pričom je potrebné zdôrazniť, že podstatou návrhu povinného na zastavenie exekúcie, bolo ním podané dovolanie proti exekučnému titulu, s čím sa vyšší súdny úradník dostatočne a správne vysporiadal. Ako už súd uviedol, preskúmanie správnosti alebo nesprávosti postupu súdu v základnom súdnom konaní, nie je úlohou exekučného súdu. Sudca v tejto súvislosti poukazuje na to, že judikatúra nielen na vnútroštátnej ale aj na európskej úrovni je v otázke odôvodňovania súdnych rozhodnutí do takej miery jednotná, že nemožno mať pochybnosti o tom ako má byť súdne rozhodnutie odôvodnené, aby ho nebolo možné považovať za arbitrárne. Ako príklad súd uvádza uznesenie Najvyššieho súdu SR z 12. mája 2011, sp. zn. 8Sžo/122/2010, v zmysle ktorého: „K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok zo dňa 21.X.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 9.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19.4.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90,), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojoľnosti).“

19. Teda, vychádzajúc zo skutočnosti, že povinný neuviedol a nepreukázal v podanej sťažnosti žiadne dôvody na zastavenie exekúcie, taxatívne uvedené v ustanovení § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, a to dôvody preukazujúce zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu, ani skutočnosti brániace vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, sudca podanú sťažnosť považoval za nedôvodnú a zamietol ju, pretože nezistil žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie. Náhradu trov konania o sťažnosti si neuplatnil ani oprávnený ani povinný.

20. Vzhľadom na uvedené sudca rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.